

KESZTHELYI REZSŐ

Színidomok

Az ég íve,
ahogyan egy kéz intésén bandukolsz,
olyanon, amely nem ad jelt,
hova, mire és miért mutat –
vajon kócsagok lábolygásba foszló tollai,
avagy szemek ér-penésze-e
és fényötétek tömegei –

Pusztán fogalmaid élik
a se nem halandót, se nem halatlant,
ama gyönyör-közönyt –
lehet holdalak-változás-vonulás,
lehet virágot virágzó virág,
ami újfent egy sem, de teremti
folyvást tértelensége pillanatát.

Ugyanazok a tehetetlenségek

Meg-megrebbenti párnámat
a rámébredés, aztán engem
az, ami kint
apránként:
lepke rakja szárnyára szárnyát,
aztán meg kezdi ragyogását,
ami alkonyulatáig tündöklést emészt.

Lény tűnök egyesülése
lény- tűnökkel,
való ébrenlét álom ébrenléttel.

*

Tört nyugalmat szerkeszt felettem a csontos ág –
úgy kellene most, aki jobb, mint én,
és nékem ezért megbocsát.

*

Rögeszmében, a havazásban
csöndem szíve dobog,
Sosem fogok érni akkorát,
amikorát meghalok

*

Érszínek lüktetései –
és hallani,
a csönd miként cselekedik.

*

És
ha világra válik,
csak születését
válthatja valóra haláig.

*

Közérzet-kényszerűség:
a Hold fényéből
golyák ereszkednek alá:
költetni újra a kövek minduntalan
fogyó szívét.

*

Valahány pillanatom:
hatalmas szín észak vonzásában
a tenger szarkofágja.

*

A legelső lélegzet
felhők hatalmas szemeiben.

*

A pillák
a pillák leélhetetlen hunyorgása –
irdatlan láthatatlan
mozgásban.

*

Amikor
a lehelet immár
érinthetetlenül
szomorú tárgy.

*

Élek,
amíg nemlétem
visszaragyog.

Látványhang

Kéjét nem látja a kék,
pedig mekkora szem-tér,
én meg ujjbegyembe vájogatom körmöm hegyét,
éreztetni égboltoknak földesemény özönét,
hogy ők meg ejtsék rám a maguk tömérdekét –

Színek testei így,
térszerep, pompalég;
melódiákat szól: teremteni,
nyomban milliárdnyit, kikkől azonban
egyetlen hangot
sem lehet majd hallani.

